
Bertók László

AHOGY DOBOG BENNEM A LÁB

Ahogy futnak el a napok,
s jön, jön közelebb a világ,
ha kicsit tovább maradok,
máris ott áll, hogy nincs tovább.

Ahogy dobog bennem a láb,
és kihagy, hogy nyomon vagyok,
egyszer csak megrázza magát,
s teljes fényében fölragyog.

Ahogy mintha adok-kapok,
s nem fájna, hogy ostobaság,
az a csúcs, hogy eljåtssza, hogy,
hogy én ütöttem akkorát.

Ahogy az egész rajtam át,
és folyton beleakadok.

A KAPASZKODÁS A MIBE

A se vele, se nélküle,
A vége mindig ott marad.
A csipkedik a madarak.
A kopog az ég teteje.

A szó, a kinek mi köze?
A lélek, a sajog a nyak.
Az önkéntelen mozdulat.
Az úgy kell neki, ha hülye.

A kapaszkodás a mibe.
Az egyszer nézne vissza csak.
A dögöljön meg a cafat.
A lassan nincsen senkije.

Az akkor hát melyik fele?
A jaj, az egész rászakad.

MINTHA ALUL MINDEN TEHER

A legalján kezdeni el.
Akkor is beszorítani.
Ha az erő nem viszi fel,
a körülmény szakítsa ki.

Mintha lennének szárnyai,
s a között között annyi hely.
Ha képes kiterjeszteni,
onnantól csak mozgatni kell.

Mintha alul minden teher.
S nem is, hogy bizonyítani.
Csak érezni, hogy van mivel,
van hol, mikor, hogy valaki.

Mintha miközben emeli,
vele együtt röpülne el.

Tandori Dezső

MÉG EGYSZER RUDY BLOOM

Egy veréb-öregúr

Tud fogni még a lábaival
És látni a szemével,
A kettős értelem mire vall,
Én látnék egy verébbel?

Vele látok: mit láthatok?
Minek a változását?
Amit ő soha el nem hagyott
– Nem akarta! – a rács-tág

Világot? A Másikat? Épp engem?
Saláta-fürdőtálat?
Fürtös kölest? Vagy ott szemben
A könyveimet, hogy mállnak